

УДК:378.635.5

Леонід Олійник,

доктор педагогічних наук,

старший науковий співробітник

Національний університет оборони України, м. Київ

<https://orcid.org/0000-0002-7375-1281>**Сергій Іллющенко,**

доктор філософії

Національний університет оборони України, м. Київ

<https://orcid.org/0000-0002-5963-8020>**Тімур Аксанов,**

Національний університет оборони України, м. Київ

<https://orcid.org/0000-0002-4491-3157>**Богдан Гнесь,**

Національний університет оборони України, м. Київ

<https://orcid.org/0000-0001-9064-2581>**Андрій Семенов,**<https://orcid.org/0000-0002-9284-3421>

Національний університет оборони України, м. Київ

DOI: 10.33099/2617-1775/2023-02/186-196

СТРУКТУРНА МОДЕЛЬ МОНІТОРИНГУ ЯКОСТІ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ ПІДГОТОВКИ НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ ВИЩИХ ВІЙСЬКОВИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

***Анотація.** У статті розглянуто модель моніторингу якості індивідуальної підготовки науково-педагогічних працівників вищих військових навчальних закладів. Розкрито сутність, основне призначення моніторингу якості індивідуальної підготовки науково-педагогічних працівників вищих військових навчальних закладів. Виокремлено та обґрунтовано основні характеристики, закономірності та систему принципів моніторингу якості індивідуальної підготовки науково-педагогічних працівників вищих військових навчальних закладів з позицій системного, синергетичного, процесного та кваліметричного підходів. Проведено структурно-компонентний аналіз запропонованої моделі.*

***Ключові слова:** вищі військові навчальні заклади; індивідуальна підготовка; модель; моніторинг; науково-педагогічна діяльність; науково-педагогічні працівники; якість; розвиток; педагогічне моделювання; діагностика.*

Постановка проблеми. Політичні і суспільні зміни, які відбуваються в нашій державі, безпосередньо впливають на розвиток системи військової освіти в Україні. Однак будь-які трансформації в цій системі зрештою стосуються конкретного виконавця – науково-педагогічного працівника (далі – НПП). Саме НПП є основною фігурою під час практичної реалізації нововведень: успішне запровадження інновацій, їх реалізація у нових умовах, виконання поставлених завдань неможливі без належного рівня їх фахової компетентності.

Отже, пріоритетним завданням вищого військового навчального закладу (далі – ВВНЗ) є забезпечення безперервного професійного розвитку НПП, спрямованого на досягнення високої конкурентоспроможності на ринку освітніх послуг та підготовку висококваліфікованих офіцерських кадрів для сектору безпеки й оборони.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремі аспекти проблеми індивідуальної підготовки науково-педагогічних працівників досліджували українські та зарубіжні учені з таких точок зору: андрагогіки (А. Вітченко, А. Деркач, В. Козаков, М. Ноулз); формування особистості в різних педагогічних системах (А. Макаренко, В. Сухомлинський); освітніх систем та їх розвитку (В. Беспалько, Б. Гершунський); філософії неперервної освіти (В. Андрущенко, Р. Дейв, І. Зязюн, Дж. Кідд). У їх працях досліджено різноаспектні явища і тенденції професійної освіти. Проте концепти індивідуальної підготовки НПП у ВВНЗ не мають належного узгодження в системі освітніх проблем. Аналіз сучасної теорії і практики педагогічної освіти показав, що проблема навчання, зокрема індивідуальної підготовки, спрямованої на реалізацію андрагогічних принципів, ще не була предметом спеціального комплексного психолого-педагогічного дослідження. З огляду на гуманізацію освіти з її зверненням до НПП як найвищої цінності і суб'єкта освітнього процесу ключовими завданнями військової освіти сьогодення стануть розкриття його особистості і досягнення успішності у професійній діяльності.

Мета статті полягає у виокремленні й описі складових моделі системи моніторингу індивідуальної підготовки НПП ВВНЗ, показі переваг використання саме цієї системи для всіх стейкхолдерів освітнього процесу ВВНЗ.

Методи дослідження. Дослідження проведене із застосуванням таких методів: системного аналізу і синтезу, індукції та дедукції, порівняння, узагальнення, систематизації.

Виклад основного матеріалу. Для ефективного функціонування системи індивідуальної підготовки у ВВНЗ потрібно створювати умови, за яких показники, що впливають на якість індивідуальної підготовки, досягають достатнього рівня. Це забезпечують їх безперервним контролем, а в разі погіршення вчасного формування управлінського впливу – коригуванням [3, с. 41].

На сьогодні науково-педагогічна діяльність у ВВНЗ полягає у підготовці висококваліфікованих військових фахівців, здатних вирішувати складні завдання і проблеми за невизначених умов, на основі перенесення в освітній процес результатів наукової діяльності. На практиці наукова діяльність не має відмежовуватися від педагогічної, а викладацька робота стати своєрідним підсумком діяльності наукової. Отже, пріоритетним завданням ВВНЗ є забезпечення професійного розвитку НПП.

Професійний розвиток НПП у ВВНЗ передбачений у формі індивідуальної підготовки, яка водночас є цілеспрямованим процесом і результатом оволодіння системою знань, умінь і навичок, професійних компетентностей, формування на їх основі професійного світогляду та мислення.

У наукових джерелах трактування поняття «професійний розвиток НПП» належно не відображено. Єдиною спробою дослідити це питання стали наукові розвідки українських учених, Л. Безтелесної та А. Печенюка, які запропонували трактувати професійний розвиток НПП як результат наукової, а не педагогічної діяльності, яку чітко регламентують навчальним навантаженням та винагороджують у розмірі посадового окладу. Натомість наукова діяльність НПП є визначальною під час забезпечення кінцевої мети кожного закладу вищої освіти

(високої конкурентоспроможності) та основним джерелом максимізації власного доходу в умовах скорочення навантаження (контингенту студентів) [2, с. 11–12]. Поняття «діяльність» з точки зору психологічної науки визначають як процес реалізації активності людини, спрямований на досягнення свідомо поставлених цілей, визначених або її безпосередніми інтересами та потребами, або вимогами з боку суспільства, держави, конкретного підприємства [10, с. 3]. Правильне розуміння сутності і змісту науково-педагогічної діяльності ВВНЗ має важливе значення не лише для розвитку науки, а й для вдосконалення системи освіти в Україні завдяки забезпеченню потреби у спеціальній якісній підготовці висококваліфікованих спеціалістів.

Вважають, що предметом науково-педагогічної діяльності насамперед є знання як нематеріальний об'єкт, тому це приклад саме духовної діяльності. Науково-педагогічну діяльність можна охарактеризувати і як суспільну, оскільки вона передбачає активне ставлення до навколишньої дійсності, ґрунтується на застосуванні соціальних норм, а її мету встановлює суспільство. На думку, О. Гури специфікою науково-педагогічної діяльності є її комплексність, що зумовлено єдністю педагогічної і наукової діяльності, даючи змогу в педагогічному процесі не тільки оперувати вже відомими фактами та науковими знаннями, а й новими, створеними в межах власної наукової роботи [4, с. 132].

Із позицій системного аналізу наявність системотвірного чинника потребує визначення конкретної мети науково-педагогічної діяльності, моделі очікуваних результатів, критеріїв діагностування ефективності, засобів зворотного зв'язку, засобів оцінювання зовнішнього впливу на науково-педагогічну діяльність із боку соціуму, а також внутрішніх станів педагогічної системи як сукупності взаємопов'язаних елементів [8].

Вивчення наукової психолого-педагогічної літератури показало, що поняття «науково-педагогічна діяльність», незважаючи на досить широке використання, не має чіткого, однозначного визначення. У своєму дослідженні ми будемо спиратися на теоретичні напрацювання І. Анненкової, яка науково-педагогічну діяльність визначає як ієрархічну організовану систему різних видів діяльності, спрямованих на пошук, здобуття і систематизацію наукового знання, конструювання його у навчальну дисципліну, організацію і стимулювання навчально-пізнавальної діяльності майбутніх фахівців для оволодіння цими знаннями, створення умов для їхнього професійно-особистісного розвитку [1, с. 29–30].

Також у психолого-педагогічних дослідженнях науковці використовують різні підходи до розуміння сутності поняття «науково-педагогічний працівник» та намагаються його як найточніше визначити, однак у сучасному науковому тезаурусі й дотепер різняться погляди на формулювання цієї ключової дефініції. Подібне відбувається і на законодавчому рівні, про що зазначає Т. Красюк [7, с. 90]. Так, у Законі України «Про вищу освіту» від 01.07.2014 № 1556-VII міститься визначення поняття «науково-педагогічний працівник» [11]. У ст. 53 цього Закону зазначено, що це особи, які за основним місцем роботи у закладах вищої освіти провадять навчальну, методичну, наукову (науково-технічну, мистецьку) та організаційну діяльність. Як впливає з

офіційного визначення, трудова діяльність цієї категорії працівників має поєднувати чотири її види: навчальну, методичну, наукову (науково-технічну, мистецьку) та організаційну.

В ухваленому новому Законі України «Про наукову і науково-технічну діяльність» від 26.11.2015 № 848-VII законодавець інакше визначив поняття «науково-педагогічний працівник». У ст. 1 вказано, що науково-педагогічний працівник – це вчений, який має вищу освіту не нижче другого (магістерського) рівня, відповідно до трудового договору (контракту) в університеті, академії, інституті професійно провадить педагогічну та наукову або науково-педагогічну діяльність і має відповідну кваліфікацію незалежно від наявності наукового ступеня або вченого звання, підтверджену результатами атестації у випадках, визначених законодавством [12]. На думку Т. Красюк [7], це визначення потребує уточнення. По-перше, у формулюванні розглянутого поняття для позначення суб'єкта вжито слово, як «вчений», що звужує саме поняття, виключаючи з нього велику групу високопрофесійних практичних працівників. Вбачаємо, що більш прийнятним завдяки своїй універсальності є слово «особа». Підтвердженням є п. 9 ст. 55 Закону України «Про вищу освіту», де зазначено, що посади науково-педагогічних працівників можуть займати не тільки особи, які мають науковий ступінь або вчене звання, а також і особи, які мають ступінь магістра. По-друге, законодавець вказує, що науково-педагогічний працівник виконує лише педагогічну та наукову роботу, або науково-педагогічну, що за змістом означає одне й те саме, тобто ці словосполучення є абсолютними синонімами. По-третє, при цьому залишаються поза увагою інші важливі види діяльності науково-педагогічних працівників: методична, організаційна, науково-технічна та мистецька. Отже, визначення потребує уточнення і розгляду в аспекті змін.

Проблема якості освіти у ВНЗ є центральною в освітньому дискурсі протягом останніх років. Чинниками, які загострюють проблему якості підготовки кадрів, можна вважати: низький рівень доступності вищої освіти через недотримання європейських стандартів якості, неналежний стан інфраструктури та освітнього простору, базування освітнього процесу на наукових дослідженнях; євроінтеграційні прагнення, не завжди підкріплені готовністю до гармонізації структур, наукової кооперації та запозичення кращої практики; поширеність імітації студентоцентризму, неконкурентні заробітна плата й умови праці фахівців, неналежна управлінська підготовка керівного складу закладів вищої освіти, неусвідомлення місії лідерства у формуванні людського капіталу та згуртуванні суспільства, в освіті дорослих, що знижує привабливість навчання у закладах вищої освіти [13]. Все це зумовлює створення власної системи менеджменту якості, в якій оцінювання якості індивідуальної підготовки НПП посідає важливе місце.

Моніторинг якості індивідуальної підготовки науково-педагогічних працівників ВНЗ – це складна ієрархічна система, в межах якої реалізовується певна множина динамічних процесів, тому для його відтворення доцільно застосувати педагогічне моделювання.

На думку Є. Павлютенкова, особливість методу педагогічного моделювання полягає в можливості відтворення характеристик одного об'єкта на іншому, спеціально створеному для їх вивчення [9, с. 5]. Ми поділяємо думку Ю. Козловського, що моделювання однозначно спрощує і призводить до втрати частини інформації про об'єкт, однак дає змогу оптимізувати управління процесами, діагностувати їх і прогнозувати перебіг. Мета дослідника полягає у збереженні максимальних обсягів інформації під час її перенесення з реальних об'єктів на їх моделі [6, с. 101].

Так, І. Драч підкреслює, що процес моделювання має охоплювати не лише чіткий опис структурних складових моделі та об'єктивних взаємозв'язків між ними, а й передбачати її практичну перевірку [5].

Оскільки педагогічне моделювання дає змогу імітувати різноманітні реальні процеси, то з огляду на мету і завдання нашого дослідження ми розробили модель системи моніторингу якості індивідуальної підготовки НПП ВВНЗ, яка розкриває своєрідність, самодостатність та особливості досліджуваного феномена (рис. 1).

Для обґрунтування моделі системи моніторингу якості індивідуальної підготовки НПП ВВНЗ ми сформулювали принципи, яких дотримувалися під час моделювання:

науковості – передбачає організацію моніторингового спостереження, побудовану на науковообґрунтованих характеристиках функціонування моніторингу. Цей принцип виключає життєво-побутовий підхід до оцінювання спостережуваних явищ, адже він має відповідати основним закономірностям наукового пізнання та управління зазначеними процесами;

перспективності – виражається в забезпеченні цілеспрямованості функціонування моніторингу, формуванні перспективного плану досліджень, чітких уявлень про стратегічну мету, часткові цілі та основні завдання його проведення. Особливого значення цей принцип набуває в реалізації технологічних підходів, спрямованих на досягнення «ефекту випередження» в управлінській діяльності ВВНЗ;

оперативності – визначається своєчасністю надходженням інформації та необхідністю її аналізу для прийняття відповідних управлінських рішень;

неадитивності, коли властивості системи моніторингу не дорівнюють простій сумі властивостей її компонентів, а функціонування всієї системи не може бути зведене до функціонування її окремих елементів;

ролі вищого керівництва, яке має інтегрувати систему моніторингу в загальну модель управління ВВНЗ через конкретні рішення, які однозначно й чітко відображають позицію керівництва;

циклічності – полягає в регулярному повторенні процесу моніторингу якості індивідуальної підготовки НПП і визначає періодичність оцінювання якості індивідуальної підготовки.

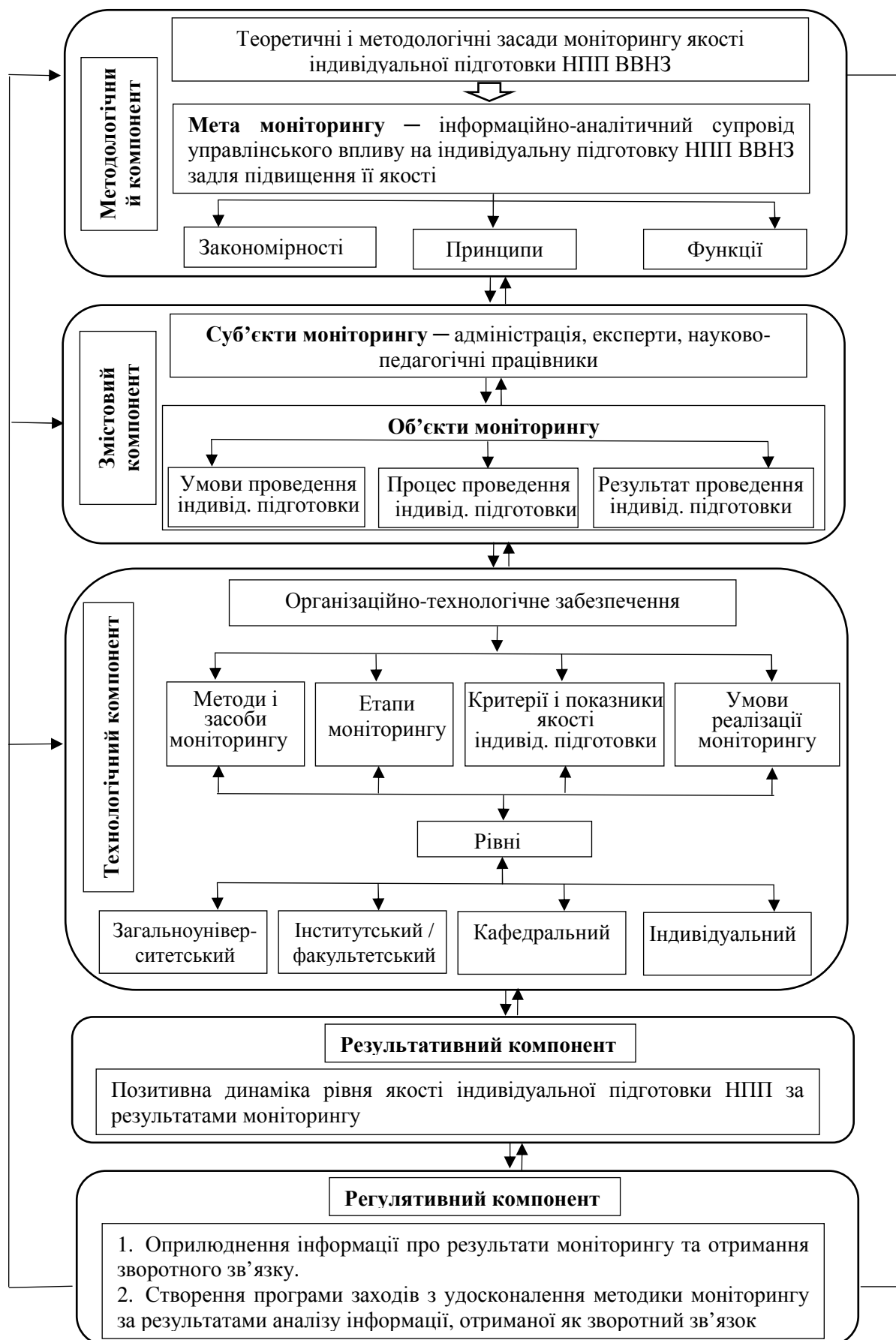

Рис. 1. Модель системи моніторингу якості індивідуальної підготовки НПП ВВНЗ

Теоретичний аналіз дав змогу виявити структурні компоненти моделі: методологічний, змістовий, технологічний, результативний і регулятивний, а також відобразити зв'язки між ними.

Методологічний компонент моделі системи моніторингу якості індивідуальної підготовки НПП включає мету, основні підходи, закономірності принципи та функції моніторингу.

Метою моніторингу є інформаційно-аналітичний супровід управлінського впливу на професійну діяльність НПП ВВНЗ задля підвищення її якості.

Теоретичну основу моніторингу в освітніх системах становлять головні положення провідних наукових підходів: антропосоціального, що ґрунтується на положеннях соціального та педагогічного управління, основну увагу в яких приділено людині; системного, який дає змогу дослідити елементи системи для забезпечення її функціонування у визначеному стані; синергетичного, основою якого є процеси самоорганізації та взаємодії в умовах нестабільності; середовищного, що дає змогу перетворити зовнішню систему (освітнє середовище) у засіб проєктування і діагностування рівня якості індивідуальної підготовки НПП; кваліметричного, який дає змогу кількісно визначити якісні зміни в індивідуальній підготовці НПП ВВНЗ.

Моніторинг якості професійної діяльності НПП ВВНЗ має такі функції: активізації, аналізу, діагностування, інформування, кваліметрії, коригування, прогнозування, управління, формування, системотворення.

Суб'єктами моніторингу якості індивідуальної підготовки НПП ВВНЗ є адміністрація навчального закладу, експерти, що мають спеціальну підготовку і провадять моніторингову діяльність, а також самі НПП.

Об'єктами моніторингу якості професійної діяльності НПП ВВНЗ є умови, процес і результат індивідуальної підготовки. Як умови індивідуальної підготовки будемо розглядати ставлення НПП до організації їх підготовки, що визначається рівнем задоволеності власною підготовкою.

Змістовий компонент можна вважати найважливішим, адже саме адміністрація й експерти ВВНЗ, маючи суб'єктні повноваження, визначають модель моніторингу якості індивідуальної підготовки НПП ВВНЗ, яку потрібно створити, принципи її побудови і функціонування та ін.

Розкриття змісту технологічного компонента моделі системи моніторингу якості індивідуальної підготовки НПП ВВНЗ передбачає визначення етапів, аналіз методів, засобів та умов проведення моніторингу. Цей компонент забезпечує впорядкованість і цілісність системи моніторингу якості індивідуальної підготовки НПП ВВНЗ, порівнянність результатів моніторингу, відтворюваність процесів моніторингової діяльності.

Результативний компонент включає результати моніторингу якості індивідуальної підготовки НПП ВВНЗ. Оскільки якість індивідуальної підготовки ми розглядаємо як підсумкову оцінку якості умов, процесу і результатів індивідуальної підготовки, то до результатів моніторингу також обов'язково включаємо визначення рівня задоволеності НПП умовами проведення індивідуальної підготовки, рівнем їх фахової компетентності і рейтингом.

Регулятивний компонент передбачає оприлюднення інформації про стан якості індивідуальної підготовки НПП на сайті (порталі), засіданнях вченої ради ВВНЗ, факультетів, науково-методичної ради, навчально-методичних комісій факультетів, кафедр та отримання зворотного зв'язку, розроблення програми заходів з удосконалення моніторингових процедур за результатами аналізу інформації, отриманої через зворотний зв'язок.

Ефективність розробленої моделі системи моніторингу якості індивідуальної підготовки НПП ВВНЗ полягає в єдності методологічного, змістового, технологічного, результативного та регулятивного компонентів, які забезпечують цілісність моделі і відтворюваність її результатів у процесі функціонування.

Таким чином, під час моніторингу якості індивідуальної підготовки НПП ВВНЗ необхідно враховувати сукупність конкретних умов педагогічної ситуації: рівень проблемності, розбіжності між метою і можливостями її досягнення, усвідомлюваними як завдання досягнення мети за певних конкретних умов. Щоб ефективно розвивати якість індивідуальної підготовки НПП ВВНЗ, необхідно враховувати цілі навчальної діяльності та сенс її виконання, надавати точні і вичерпні інструкції та інформацію про проблему, забезпечувати НПП можливістю отримувати потрібні консультації, додаткову інформацію, зважати здібності, на мотивацію, підготовленість НПП, контролювати й оцінювати результати індивідуальної підготовки. Систематичне вивчення особистості НПП дає змогу накопичувати достатню кількість фактів для обґрунтованого оцінювання індивідуальної підготовленості і намічати програму особистісно орієнтованого навчання для її розвитку. Потрібно досягти, щоб кожен НПП усвідомлював важливість особистої участі в індивідуальній підготовці і виконував її якнайкраще, виявляючи активність, ініціативу, творчість. Різноманітні форми індивідуальної підготовки доцільно спрямовувати на те, щоб НПП усвідомив власні можливості, проаналізував позитивні та негативні якості своєї особистості і виробив програму активного підвищення рівня фахової компетентності.

Орієнтованість індивідуальної підготовки на особистість НПП потребує нових підходів до її організації та функціонування, важливими ознаками яких є інтегративно-гуманітарні засади організації і посилення функціональності її змісту, варіативність і різноплановість технологій, різнорівневість, диференціація (за змістом, рівнями, темпом), оптимальне поєднання комплексної, інтеграційної та дидактичної цілей, максимальне урахування структури пізнавального процесу, цілісне психолого-дидактичне проектування індивідуальної підготовки НПП, моделювання освітнього середовища.

Необхідно розглядати особистісно орієнтовану спрямованість як одну із головних вимог, якою слід керуватися під час створення програми індивідуальної підготовки НПП, розроблення нових педагогічних технологій, спрямованих на визначення завдань, окреслення шляхів удосконалення професіоналізації та індивідуальної підготовленості НПП.

Ефективність індивідуальної підготовки НПП підвищується, якщо йому доводиться емоційно переживати, сумніватися, звертатися до особистого

досвіду. Визначений підхід створює широку методологічну перспективу для зміни людського буття, оскільки трактує людину як повнофункціональну цілісність (біосоціокультурну), ураховуючи різнобічний вплив на неї з боку оточення, і дає можливість забезпечити гармонію суб'єктивності й автономії індивіда з широким контекстом природних і соціальних явищ [8, с. 92–93].

Висновки та перспективи подальших досліджень. Таким чином, у ході дослідження з'ясовано, що для визначення найбільш значущих характеристик моніторингу якості індивідуальної підготовки НПП ВВНЗ доцільно як метод пізнання властивостей об'єкта використовувати педагогічне моделювання. Теоретичне обґрунтування моделі системи моніторингу якості індивідуальної підготовки НПП як системного утворення, що поєднує методологічний, змістовий, технологічний, результативний і регулятивний компоненти, дало змогу окреслити її своєрідність і самодостатність.

ЛІТЕРАТУРА

1. Анненкова І. П. Теорія і методика моніторингу якості професійної діяльності науково-педагогічних працівників вищих навчальних закладів : дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.06. Старобільськ, 2016. 505 с.
2. Безтелесна Л. І., Печенюк А. В. Управління професійним розвитком науково-педагогічних працівників : монографія. Рівне : НУВГП, 2016. 198 с.
3. Вдовін О. Г., Паламар М. І. Доцільність та особливості впровадження автоматизованого контролю рівня індивідуальної підготовки офіцерів у вищому військовому навчальному закладі // Військова освіта : зб. наук. праць. 2020. № 2 (42). С. 39–48.
4. Гура О. І. Психолого-педагогічна компетентність викладача вищого навчального закладу : теоретико-методологічний аспект. Запоріжжя : ЗІДМУ, 2006. 332 с.
5. Драч І. І. Управління формуванням професійної компетентності магістрантів педагогіки вищої школи: теоретико-методичні засади : монографія. Київ : Дорадо-Друк, 2013. 456 с.
6. Козловський Ю. М. Теоретико-методологічні основи моделювання наукової діяльності вищого навчального закладу: дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.01. Львів, 2012. 557 с.
7. Красюк Т. В. Проблемні аспекти визначення поняття науково-педагогічний працівник // Право і суспільство. 2015. №2. С. 89-95.
8. Олійник Л. В. Теоретичні та методичні засади навчання військово-спеціальних дисциплін майбутніх магістрів військово-соціального управління: дис. ... доктора пед. наук : 13.00.02. Хмельницький, 2021. 521 с.
9. Панченко Є. Дослідницький університет: гарвардські принципи // Університетська освіта. 2011. № 2. С. 38–47.
10. Семиченко В. А. Психология деятельности. Киев: Издатель Эшке А.Н., 2002. 248 с.
11. Про вищу освіту : Закон України від 01.07.2014 р. № 1556-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 37–38. ст. 2004.
12. Про наукову і науково-технічну діяльність : Закон України від 26.11.2016 р. № 848-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 3. Ст. 25.
13. Про схвалення Стратегії розвитку вищої освіти в Україні на 2022-2032 роки : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 23.02.2022 р. № 286-р.

REFERENCES

1. Annienkova I. P. Teoriia i metodyka monitorynhu yakosti profesiinoy diialnosti naukovopedahohichnykh pratsivnykiv vyshchyykh navchalnykh zakladiv : dys. ... d-ra ped. nauk : 13.00.06. Starobilsk, 2016. 505 s.
2. Beztesna L. I., Pecheniuk A. V. Upravlinnia profesiinym rozvytkom naukovopedahohichnykh pratsivnykiv : monohrafiia. Rivne : NUVHP, 2016. 198 s.
3. Vdovin O. H., Palamar M. I. Dotsilnist ta osoblyvosti vprovadzhenia avtomatyzovanoho kontroliu rivnia individualnoi pidhotovky ofitseriv u vyshchomu viiskovomu navchalnomu zakladi // Viiskova osvita : zb. nauk. prats. 2020. № 2 (42). S. 39–48.
4. Hura O. I. Psykholoho-pedahohichna kompetentnist vykladacha vyshchoho navchalnogo zakladu : teoretyko-metodolohichni aspekt. Zaporizhzhia : ZIDMU, 2006. 332 s.
5. Drach I. I. Upravlinnia formuvanniam profesiinoy kompetentnosti mahistrantiv pedahohiky vyshchoi shkoly: teoretyko-metodychni zasady : monohrafiia. Kyiv : Dorado-Druk, 2013. 456 s.
6. Kozlovskiy Yu. M. Teoretyko-metodolohichni osnovy modeliuvannia naukovoy diialnosti vyshchoho navchalnogo zakladu: dys. ... d-ra ped. nauk : 13.00.01. Lviv, 2012. 557 s.
7. Kراسiuk T. V. Problemni aspekty vyznachennia poniattia naukovopedahohichnykh pratsivnykiv // Pravo i suspilstvo. 2015. №2. S. 89-95.
8. Oliinyk L. V. Teoretychni ta metodychni zasady navchannia viiskovo-spetsialnykh dystsyplin maibutnykh mahistriv viiskovo-sotsialnogo upravlinnia: dys. ... doktora ped. nauk : 13.00.02. Khmelnytskyi, 2021. 521 s.
9. Panchenko Ye. Doslidnytskyi universytet: harvardski pryntsypy // Universytetska osvita. 2011. № 2. S. 38–47.
10. Semychenko V. A. Psykholohiya deiatelnosti. Kyev: Yzdatel Ёshke A.N., 2002. 248 s.
11. Pro vyshchu osvitu : Zakon Ukrainy vid 01.07.2014 r. № 1556-VII. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. 2014. № 37–38. st. 2004.
12. Pro naukovu i naukovo-tekhnicnu diialnist : Zakon Ukrainy vid 26.11.2016 r. № 848-VIII. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. 2016. № 3. St. 25.
13. Pro skhvalennia Stratehii rozvytku vyshchoi osvity v Ukraini na 2022-2032 roky : Rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 23.02.2022 r. № 286-r.

SUMMARY

Leonid Oliinyk,

Doctor of Pedagogical Sciences, Senior Researcher
National Defence University of Ukraine

Serhii Illiuschenko,

Doctor of Philosophy
National Defence University of Ukraine

Timur Aksanov,

National Defence University of Ukraine

Bohdan Hnes,

National Defence University of Ukraine

Andrii Semenov,

National Defence University of Ukraine

**THE STRUCTURAL MODEL FOR MONITORING THE QUALITY OF INDIVIDUAL
TRAINING OF SCIENTIFIC AND PEDAGOGICAL STAFF OF HIGHER MILITARY
EDUCATION INSTITUTIONS**

Introduction. *Political and social changes that are currently taking place in our country directly affect the development of the military education system in Ukraine. However, whatever transformations take place in this system, they are ultimately focused on a specific actor - the academic staff. It is they who are the main figure in the implementation of major innovations in practice. Therefore, the successful introduction of various innovations into practice, their implementation in new conditions, and the fulfilment of the tasks assigned to academic staff are impossible without an appropriate level of professional competence.*

Purpose. *To identify and describe the components of the model of the system for monitoring the individual training of research and teaching staff of higher military educational institutions and to show the benefits of using this system for all stakeholders of the educational process of higher military educational institutions.*

Methods. *systematic analysis and synthesis, induction and deduction, comparison, generalisation, and systematisation.*

Results. *The article reveals the essence and main purpose of monitoring the quality of individual training of research and teaching staff of higher military educational institutions.*

Originality. *The theoretical substantiation of the model of the system for monitoring the quality of individual training of scientific and pedagogical workers as a systemic formation has made it possible to outline its originality and self-sufficiency. It consists of methodological, content, technological, performance and regulatory components.*

Conclusion. *Thus, in the course of the study, it was found that in order to study the most significant characteristics of monitoring the quality of individual training of research and teaching staff of higher military educational institutions, it is advisable to use modelling as a method of cognition of the properties of an object through a model.*

Key words: *higher military educational institutions; individual training; model; monitoring; scientific and pedagogical activity; scientific and pedagogical staff; quality; development; pedagogical.*